

να παραμείνει διαρκώς εκτός διακυβέρνησης. Χωρίς να καταστρέφει, η αεργία, ως αποχή από το έργο, απορρυθμίζει για να ανοίξει το δρόμο σε καινούργιους ρυθμούς.

Ο Αγκάμπεν υπερασπίζεται μια σκέψη που στοχάζεται όχι την εξωτερική αντίσταση αλλά τη σύμφυτη αναρχία της αρχής, ανομία του νόμου, «α-δημία» της δημοκρατίας (275). Επί πλέον, ο Ισπανός θεωρητικός Amador Fernández-Savater (<https://tragedy-of-revolution.complit.lsa.umich.edu/2019/07/13/amador-fernandez-savater-reaching-for-a-politics-of-pure-potentiality-or-trying-to-keep-power-at-bay/>), συζητώντας την αποσυντάσσοσα δύναμη του Αγκάμπεν, έχει προτείνει μια διάκριση μεταξύ δύναμης και δυναμικότητας, τονίζοντας πως η δεύτερη δεν οικοδομεί θεσμούς αλλά ανοίγει περάσματα, ακριβώς όπως αυτά που οδηγούν προς τον βορρά και προς τα διεθνή ύδατα της στράτευσης στο εντατικό ποίημα του Γώγου.

Το άτομο που ασκεί αποσυντάσσοσα δράση είναι το μη λειτουργικό υποκείμενο το οποίο δεν παράγει/κατέχει τίποτε αλλά πράττει αναπτύσσοντας μια εγγενή σχέση με τη δυναμική μοναδικότητα μιας ύπαρξης που χαρακτηρίζεται από υπόσταση (κι όχι ουσία), όπως κάνει ένας ξυλουργός (π.χ. ο Ιησούς), ένας φιλόσοφος (π.χ. ο Αγκάμπεν) ή ένας ποιητής (π.χ. ο Γώγος). Το άτομο αυτό ασχολείται με τη «μορφή ζωής», δηλαδή τη διαμόρφωση βίου εις πείσμα των βιολογικών και κοινωνικών συνθηκών που το καθορίζουν, με την καλλιέργεια μιας πολιτικής και καλλιτεχνικής «ανθρωπογένεσης» εις πείσμα κάθε πεπρωμένου/νομοτέλειας (278). Θα μπορούσαμε λοιπόν να σκεφτούμε το επαναστατημένο και ηττημένο σώμα (<https://poetryplano.wordpress.com/2016/02/07/notions-of-left-defeat-and-melancholy/>) στη βόρεια λίμνη του ποιήματος όχι ως εκμηδένιση αλλά ως δυναμικότητα μιας νέας μορφής ζωής που θα μπορούσε να μάθει να αντλεί από τις δικές της εγγενείς και αποσυντάσσοσες δυνάμεις. Κάποτε σώματα που συνειδητά μένουν μόνα γίνονται μοναδικά.

Αυτά δεν τα λέει το ποίημα. Τα λέει ο υπογράφων παίζοντας με το ποίημα (όπως ακριβώς παρακινεί ο τίτλος της σειράς αυτών των μηνιαίων κειμένων). Το εν λόγω δύσ-τροπο ποίημα δεν λέει κάτι συγκεκριμένο. Είναι αρκετά αποσυντεταγμένο ώστε να μην έχει ολοκληρωμένη οργάνωση ή σταθερή κατεύθυνση. Κάθε φορά που το διαβάζουμε μας προσκαλεί να το συναρμολογήσουμε χωρίς να το εναρμονίσουμε (<https://poetryplano.wordpress.com/2019/04/18/listening-as-a-skill/>). Ίσως έτσι υπαινίσσεται πως, μετά την επαναστατική ήττα, υπάρχουν και σε άλλες λίμνες αναγνώστες οι οποίοι, όπως κι εμείς, ετοιμάζουν ο καθένας τη δική του «μορφή ζωής» για κάποια μελλοντική συλλογική δράση/διεκδίκηση.